

L'ULRICH I L'ILLA DE GLAÇ



Fa molts i molts anys, els víkings es pensaven que la terra era plana com una cartolina.

Ara fa riure, però és veritat. Els víkings estaven convençuts que l'horitzó marcava el límit del planeta. I que si algú el sobrepassava, queia a les profunditats de l'espai. Per això no s'atrevien a navegar quan perdien de vista la costa.

Però no tots els víkings tenien aquesta por. Perquè un xicot que es deia Ulrich només somiava a fer-se a la mar i navegar fins a la fi del món.

L'Ulrich, que era un noi ben plantat i eixerit, no pensava en cap altra cosa. Com que tenia aquesta dèria tan forta, un dia va decidir deixar-se de romanços i sortir a l'aventura: L'Ulrich i l'illa de glaç

Abans d'anar-se'n, l'Ulrich es va construir una nau amb la fusta d'un roure. Si volia arribar lluny, el vaixell havia de tenir la mida justa. Si el feia massa gros, seria mooolt lent. I si el feia massa petit, desapareixeria al mig del mar com la closca d'una nou.

Quan va hissar la vela, l'Ulrich va saber que havia arribat el gran dia.

I aquella mateixa tarda, es va embarcar, va deixar anar amarres i va fer rumb a l'horitzó.

Els primers dies van ser de calma total.

La nau solcava lleugera les aigües del mar del Nord. Navegant sota un cel que cada nit s'omplia de milers i milers d'estels.

Però la pau no va durar gaire. Al cap d'uns quants dies, la tripulació es va començar a neguitejar perquè feia temps que no veien terra.

Sobretot l'Olaf, un veterà mariner de bigotis llargs, que no es cansava mai de protestar.

- Hem de girar cua i tornar -repetia una vegada i una altra-. S'acabarà el mar i caurem per l'abisme de l'horitzó.

Els homes tenien molta por de desaparèixer a l'altra banda de l'horitzó, però l'Ulrich encara no es volia donar per vençut.

L'Ulrich i l'Olaf discutien a coberta dia sí, dia també. L'Olaf li reclamava, en nom de tota la tripulació, que tornés a port. Però l'Ulrich, que era molt tossut, sempre s'hi negava dient que el mar amagava moltes sorpreses.

Malgrat aquests petits contratemps, la nau vikinga va continuar l'aventura sense desviar el rumb gens ni mica.

Navegant sense parar... Lliscant sobre les aigües sota un sol que estavellava les pedres o sota una lluna que penjava del cel com un fanal.

Però passaven els dies i no arribaven a terra ferma.

La tripulació ja no podia més. Els homes estaven abatuts.

- Volem tornar a casa! -reclamaven a crits els mariners-. N'estem farts, de veure aigua i prou!

Per evitar que s'amotinessin, l'Ulrich els va reunir tots a coberta.

- Us demano que feu un últim esforç -va dir l'Ulrich als seus homes-. M'hi jugo les banyes del casc que estem a punt de

descobrir un nou món. I si ho aconseguim, passarem a la història com uns herois!

Encoratjats per les paraules de l'Ulrich, els homes van tornar als seus llocs.

I aquella nit van remar amb tanta força, que van deixar enrere els estels.

L'endemà al matí, quan es va llevar, l'Ulrich va pensar que potser els seus homes tenien raó i que anaven a les palpentès.

I que potser havia arribat el moment d'aclarir què passava d'una vegada! No podien continuar l'aventura sense tenir la certesa que trobarien terra.

Però com ho podia fer?

- Ja ho sé! -va exclamar l'Ulrich des de la proa del vaixell-. Deixaré anar els dos corbs que tenim engabiats a la cuina. Si els corbs tornen al vaixell, vol dir que no han trobat cap lloc on posar-se. Però, si no tornen..., si no tornen voldrà dir que han trobat terra!

Dit i fet. L'Ulrich va deixar anar els dos corbs, l'un darrere l'altre, amb l'esperança que no tornessin.

L'Ulrich se'ls va quedar mirant fixament. I mentre contemplava com volaven entre el mar i el cel, es preguntava com s'acabaria tot plegat.

Guiat per la intuïció, l'Ulrich va fer virar la nau i la va dirigir cap a la mateixa direcció que havien anat els ocells, fins que els va perdre de vista.

- On es deuen haver ficat aquestes bèsties? -es preguntava l'Ulrich mentre mirava al cel-. Tornaran o no tornaran?

Però l'Ulrich no va haver d'esperar gaire per saber la resposta.

Perquè, de sobte i de sorpresa, el vaixell viking va arribar a les costes d'una illa de glaç impressionant que en van dir Islàndia.

Ho havien aconseguit!

I així va ser com l'Ulrich i la seva tripulació, van passar a la història gràcies als dos corbs.

Però les aventures de l'Ulrich no s'acaben pas aquí.

Ni de bon tros! L'Ulrich es va passar la vida viatjant per les quatre parts del món. Va descobrir noves terres i va navegar al costat de balenes i dofins.

Però mai, mai, no va saber que la terra és rodona com una síndria.

Guió: J.M. Hernández Ripoll